

Chukkat 5781 – real leaders fail

Bamidbar 20:1-2

וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הַלַּעֲדָה מִדְּבַר־צֶן בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיָּשֻׁב הָעָם בְּקֶדֶשׁ וַתָּמָת שָׁם מִרְיָם וַתִּקָּבֵר שָׁם: וְלֹא־הָיָה מַיִם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן:

The Israelites arrived in a body at the wilderness of Zin on the first new moon, and the people stayed at Kadesh. Miriam died there and was buried there. The community was without water, and they joined against Moses and Aaron.

Rashi Bamidbar 20:2

ולא היה מים לעדה. מִכָּאן שֶׁכָּל אַרְבָּעִים שָׁנָה הָיָה לָהֶם הַבְּאֵר בְּזִכּוֹת מִרְיָם

AND THERE WAS NO WATER FOR THE CONGREGATION — Since this statement follows immediately after the mention of Miriam’s death, we may learn from it that during the entire forty years they had the “well” through Miriam’s merit (Taanit 9a).

Bamidbar 20:28

וַיִּפְשֹׁט מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו וַיַּלְבֵּשׂ אֹתָם אֶת־אֱלֵעָזָר בֶּנוֹ וַיָּמָת אַהֲרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הַהָר וַיַּיָּד מֹשֶׁה וְאֱלֵעָזָר מִן־הָהָר:

Moses stripped Aaron of his vestments and put them on his son Eleazar, and Aaron died there on the summit of the mountain. When Moses and Eleazar came down from the mountain,

Devarim 24:9

זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמִרְיָם בְּצֵאתְךָ מִמִּצְרָיִם:

Remember what the LORD your God did to Miriam on the journey after you left Egypt.

Kohelet 7:20

כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טוֹב וְלֹא יִחְטָא:

For there is not one good man on earth who does what is best and doesn’t err.

Rashi Kohelet 7:20

כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בְּאֶרֶץ. לְפִיכָה, צָרִיךְ לִפְשֹׁט בְּמַעֲשָׂיו:

For there is not a righteous man on earth. Therefore, he must examine his actions.

Bamidbar 20:3-12

וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּנְעֵנוּ בְּגִנְעוּ אֶחָיו לִפְנֵי יְהוָה: וְלָמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קֶהֱלִי יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעֵינֵינוּ: וְלָמָּה הֵעֲלִיתֵנוּ מִמִּצְרָיִם לְהָבִיא אֵתֵנוּ אֶל־הַמִּקְוֵם הַרְעָה הַזֶּה לֹא אֶל־מִקְוֵם זָרַע וּתְאֵנָה וְגִפְסוֹ וְרַמְיוֹן וּמֵיִם אֵין לִשְׁתּוֹת: וַיִּבְאֵר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקֶּהֱלִי אֶל־פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיִּרְאוּ כְבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם: { פ } וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת־הַמַּטֵּה וְהַקֶּהֱלִי אֶת־הָעֵדָה אֹתָהּ וְאַהֲרֹן אָחִיךָ וּדְבַרְתֶּם אֶל־הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מִימֵיו וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן־הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ: וַיִּקְהֲלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקֶּהֱלִי אֶל־פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַמַּרְיָם הַמִּזְמֵרִים הַזֶּה נוֹצֵיא לָכֶם מַיִם: וַיִּרְבּוּ מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו וַיִּךְ אֶת־הַסֵּלַע בְּמַטֵּהוּ פַּעַמַיִם וַיִּצְאוּ מַיִם רַבִּים וַתִּשְׁתַּהֲעֵדָה וּבְעֵירָם: { ס } וַיֹּאמְרוּ יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יַעַן לֹא־הִאֲמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקֶּהֱלִי הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:

The people quarreled with Moses, saying, "If only we had perished when our brothers perished at the instance of the LORD! Why have you brought the LORD's congregation into this wilderness for us and our beasts to die there? Why did you make us leave Egypt to bring us to this wretched place, a place with no grain or figs or vines or pomegranates? There is not even water to drink!" Moses and Aaron came away from the congregation to the entrance of the Tent of Meeting, and fell on their faces. The Presence of the LORD appeared to them, and the LORD spoke to Moses, saying, "You and your brother Aaron take the rod and assemble the community, and before their very eyes order the rock to yield its water. Thus you shall produce water for them from the rock and provide drink for the congregation and their beasts." Moses took the rod from before the LORD, as He had commanded him. Moses and Aaron assembled the congregation in front of the rock; and he said to them, "Listen, you rebels, shall we get water for you out of this rock?" And Moses raised his hand and struck the rock twice with his rod. Out came copious water, and the community and their beasts drank. But the LORD said to Moses and Aaron, "Because you did not trust Me enough to affirm My sanctity in the sight of the Israelite people, therefore you shall not lead this congregation into the land that I have given them."

Rambam Eight Chapters ch. 4

... כן האדם השלם צריך לו שיזכור מדותיו תמיד וישקול פעולותיו ויבחון תכונת נפשו יום יום, וכל מה שיראה נפשו נוטה לצד קצה מן הקצוות ימהר ברפואה ולא יניח התכונה הרעה להתחזק בשנות מעשה הרע כמו שזכרנו, וכן ישים לנגד עיניו המדות הפחותות אשר לו, וישתדל לרפאותם תמיד כמו שהקדמנו שאי אפשר לאדם מבלתי חסרון, שהפילוסופים כבר אמרו כבד הוא ורחוק שימצא מי שהוא בטבע למעלות כלם ר"ל למעלות המדות ולמעלות השכליות מזומן מוכן, אבל ספרי הנביאים נמצא זה בהם הרבה, אמר הן בעבדיו לא יאמין ובמלאכיו ישים תהלה, מה יצדק אנוש עם אל ומה יזכה ילוד אשה, ושלמה ע"ה אמר סתם כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא...

...likewise, the moral man will constantly examine his characteristics, weigh his deeds, and daily investigate his psychic condition; and if, at any time, he finds his soul deviating to one extreme or another, he will immediately hasten to apply the proper remedy, and not suffer an evil aptitude to acquire strength, as we have shown, by a constant repetition of that evil action which it occasioned. He is, like-wise, bound to be mindful of his defects, and constantly to endeavor to remedy them, as we have said above, for it is impossible for any man to be free from all faults. Philosophers tell us that it is most difficult and rare to find a man who, by his nature, is endowed with every perfection, moral as well

as mental. This thought is expressed often in the prophetic books, as, "Behold in his servants he putteth no trust, and his angels he chargeth with folly", "How can man be justified with God? or how can be pure one that is born of woman?", and Solomon says of mankind in general, "For no man is so righteous upon earth that he should do always good, and never sin"...

ואתה יודע שאדון הראשונים והאחרונים משה רבינו (ע"ה) כבר אמר אליו השם יען לא האמנתם בי להקדישני, על אשר מריתם את פי במי מריבה, על אשר לא קדשתם אותי, זה כולו וחטאו ע"ה הוא שנטה לצד אחד מן הקצוות ממעלה ממעלות המדות והוא הסבלנות כאשר נטה לצד הרגזנות באמרו שמעו נא המורים וגו'. דקדק עליו השם שיהיה אדם כמוהו כועס לפני עדת ישראל במקום שאין ראוי בו הכעס, וכיוצא בזה בדין האיש ההוא הוא חלול השם מפני שמתנועותיו כולם ומדבריו היו למדים והיו מקוים להגיע בהם אל הצלחת העולם הזה והעולם הבא, ואיך יראה עליו הכעס והוא מפעולות הרע, כמו שבארנו, ולא יבא כי אם מתכונה רעה מתכונות הנפש, אבל אמרו בענין מריתם בי הוא כמו שאבאר, והוא שלא היה מדבר עם סכלים ולא עם מי שאין לו מעלה, אבל עם אנשים שהקטנה שבנשיהם היתה כיחזקאל בן בוזי כמו שזכרו החכמים, וכל מה שיאמר או יעשה יבחנוהו, וכאשר ראוהו שכעס אמרו שהוא ע"ה אין לו פחיתות מדה ולולי שהיה ידוע שהשם כעס עלינו בבקשת המים ושאנחנו הכעסנוהו יתברך לא היה כועס, ואנחנו לא מצאנו לשם ית' שכעס בדברו אליו בזה הענין, אבל אמר קח את המטה והשקית את העדה, ואת בעירם. והנה יצאנו מכוונת השער אבל התרנו ספק מספקי התורה שנאמרו בו דברים רבים ונשאל פעמים רבים איזה חטא חטא, וראה מה שנאמר בו, ומה שאמרנו בו אנחנו, והאמת יראה דרכו :

Thou knowest, also, that God said to our teacher Moses, the master of former and later ages, "Because ye have not confided in me, to sanctify me", "because ye rebelled against my order at the waters of Meribah", "because ye did not sanctify me". All this (God said) although the sin of Moses consisted merely in that he departed from the moral mean of patience to the extreme of wrath in so far as he exclaimed, "Hear now ye rebels" etc., yet for this God found fault with him that such a man as he should show anger in the presence of the entire community of Israel, where wrath is unbecoming. This was a profanation of God's name, because men imitated the words and conduct of Moses, hoping thereby to attain temporal and eternal happiness. How could he, then, allow his wrath free play, since it is a pernicious characteristic, arising, as we have shown, from an evil psychic condition? The divine words, "Ye (Israel) have rebelled against me" are, however, to be explained as follows. Moses was not speaking to ignorant and vicious people, but to an assembly, the most insignificant of whose women, as the sages put it, were on a plane with Ezekiel, the son of Buzi. So, when Moses said or did anything, they subjected his words or actions to the most searching examination. Therefore, when they saw that he waxed wrathful, they said, "He has no moral imperfection, and did he not know that God is angry with us for demanding water, and that we have stirred up the wrath of God, he would not have been angry with us". However, we do not find that when God spoke to Moses about this matter He was angry, but on the contrary, said, "Take the staff . . . and give drink to the congregation and their cattle". We have, indeed, digressed from the subject of this chapter, but have, I hope, satisfactorily solved one of the most difficult passages of Scripture concerning which there has been much arguing in the attempt to state exactly what the sin was which Moses committed. Let what others have said be compared with our opinion, and the truth will surely prevail.

ואשוב לכוונתי כי כשיהיה האדם שוקל פעולותיו תמיד ומכוין אל אמצעותם יהיה במדרגה העליונה ממדרגות בני אדם, ובזה יתקרב אל השם וישיג אל טובו, וזהו הדרך השלם שבדרכי העבודה, וכבר זכרו החכמים זה הענין וכתבו עליו ואמרו כל השם אורחותיו זוכה ורואה בישועתו של הקב"ה שנאמר וְעַם כְּרִדְ אֲרָאָנוּ בְיַשַׁע אֱלֹהִים; אל תקרא ושם דרך אלא ושם דרך, ושומה הוא השעור והסברא, וזהו הענין אשר פירשנו בזה הפרק כלו בשוה, וזה שעור מה שראינוהו שצריך בזה הענין :

Now, let me return to my subject. If a man will always carefully discriminate as regards his actions, directing them to the medium course, he will reach the highest degree of perfection possible to a human being, thereby approaching God, and sharing in His happiness. This is the most acceptable way of serving God which the sages, too, had in mind when they wrote the words, "He who ordereth his course aright is worthy of seeing the salvation of God, as it is said, 'to him that ordereth his course aright will I show, will I show the salvation of God!' (Psalms 50:23) Do not read vesam but vesham derek". Shumah means "weighing" and "valuation". This is exactly the idea which we have explained in this chapter. This is all we think necessary to be said on this subject.

Gur Aryeh on Bamidbar 20:12

אמנם כאשר תדע האמת, כי שני החטאים מה שאמר "שמעו נא המורים", וכן מה שהכה את הסלע פעמיים הכל חטא אחד. ומפני שרבים נבוכים בפירוש ענין זה, ולא ידעו לעמוד על אמיתת החטא, יש לפרש החטא הזה. דע, כי החטא של משה ואהרן כדכתיב בקרא "ען אשר לא האמנתם בי להקדישני וגו'", ודבר זה מה שהכו פעמיים אל הסלע כאשר נעשה להם נס, כי זהו יציאה מן האמונה, כי עשו מעשה זה דרך כעס, ומי שעושה מצות השם דרך כעס, בפרט כאשר נעשה להם נס כזה, כמו שעשו הם, שאמרו "שמעו נא המורים", וכן שהכו אל הסלע, אין זה אמונה. כי האמונה הוא מי שבוטח בו יתברך, אין לו בו רק שמחה, שזה ענין אמונה, שמאמין בו ובוטח בו, ועם הבטחון השמחה. אבל עם הכעס אין כאן אמונה.

In reality, when one knows the truth they will recognize that these two transgressions - the declaration 'hear now you rebels' and striking the rock twice - are actually one sin. Since many are confused in their attempts to explain this matter, unable to clarify the truth of the transgression, it is necessary to explain. Know then that the sin of Moshe and Aharon is just as it is written in the verse "Because you did not believe in Me enough to affirm My sanctity ..." (Num. 20:12) The fact that they struck the rock twice, despite the miracle which was being done for them, is itself is a loss of faith because they acted out of anger. One who fulfills God's commandments in an angry way, as they did by declaring 'hear now you rebels' and striking the rock, especially when such a miracle is being done for them, has no faith. Faith means that one who trusts in God feel only joy. The meaning of faith is that one believes in God, trusts in him, and with that trust comes joy. Where there is anger, there is no faith.